അല്ലാഹു

ഡോ. എം ഉസ്മാൻ

ദ ട്രൂത്ത്
സെന്റർ ഫോർ ഡിവൈൻ എഡ്യൂക്കേഷൻ
മർകസുദ്ദഅ്‌വ, ആർ എം റോഡ് കോഴിക്കോട്-2

Sponsored by:

QATAR INDIAN ISLAHI CENTRE
PO Box No. 18307, Doha - Qatar
Tel: +9744358739, Fax: +9744416422
email: info@islahiqatar.org, www.islahiqatar.org

പ്രസാധക കുറിപ്പ്

ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഇതര ഗോളങ്ങൾ, ഇവയുൾക്കൊള്ളുന്ന സൗരയൂഥം! നിരവധി സൗരയൂഥങ്ങൾ വേറെയും! പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഈ വ്യവസ്ഥാപിത ഭാവം, ഇതിനു പിറകിലെ ഒരു സ്രഷ്ടാവിലേക്കും നിയന്താവിലേക്കും വിരൽചൂണ്ടുന്നു. സ്രഷ്ടാവും നിയന്താവുമായ ആ ശക്തിയത്രെ ദൈവം. ഇവിടെ നിരവധി ജീവജാലങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷെ വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള വർഗ്ഗം ഒന്നുമാത്രം; മനുഷ്യർ! എന്തുകൊണ്ട് മനുഷ്യനു മാത്രം ദൈവം വിശേഷബുദ്ധി നല്കി? ഭൗതികമായ നിർവചനങ്ങളൊന്നും തൃപ്തികരമല്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ത്? മനുഷ്യനെങ്ങനെ ജീവിക്കണം? എന്താണ് ധർമാധർമങ്ങൾ? മൗലികമായ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഭൗതിക പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കോ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾക്കോ ഉത്തരങ്ങളില്ല.

ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങളാണ് ദൈവദൂതന്മാരിലൂടെ പ്രപഞ്ച സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴി മനുഷ്യർക്കായി നല്കിവന്നത്. മനുഷ്യരെ നേർപഥത്തിൽ നയിക്കാൻ നിരവധി വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദൈവം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധാരാളം പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അവസാനത്തെ ദൈവദൂതനത്രെ മുഹമ്മദ് നബി. അവസാനത്തെ വേദഗ്രന്ഥമാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ. ദൈവം ദൈവത്തിന്റെ ദർശനത്തിനു നല്കിയ പേര് 'ഇസ്‌ലാം' എന്നത്രെ. സമർപ്പണം, സമാധാനം, അനുസരണം എന്നൊക്കെയാണ് ഇസ്‌ലാം എന്ന പദത്തിന്റെ അർഥം. ദൈവിക ദർശനത്തിലൂടെ മാത്രമേ യഥാർഥമോക്ഷം കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് ദൈവം നമ്മെ അറിയിച്ചു. ദൈവിക സന്ദേശം ജനങ്ങളിലേക്കെത്തിച്ചു കൊടുക്കാനുള്ള ഒരു എളിയ സംരംഭമത്രെ ദ ട്രൂത്ത്, സത്യാന്വേഷണ രംഗത്ത് ഈ കൃതി താങ്കൾക്ക് സഹായകമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

14-02-2007

ഡയറക്ടർ
ദ ട്രൂത്ത്

മർഹൂം ഡോ. എം ഉസ്മാൻ

മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ അരീക്കോട്ട് മൂർക്കൻ മമ്മദ് ഹാജിയുടെയും ഇമ്പിച്ചിഫാത്തിമയുടെയും മകനായി 1924 സെപ്തംബർ 6ന് ജനനം. അരീക്കോട് എലിമെന്ററി സ്കൂൾ, കുമരനല്ലൂർ ഹൈസ്കൂൾ, മഞ്ചേരി ഹൈസ്കൂൾ, മലപ്പുറം മുസ്ലിം ഹൈസ്കൂൾ, കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളജ്, മദ്രാസ് സ്റ്റാൻലി മെഡിക്കൽ കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം. നിലമ്പൂരിൽ പ്രാക്ടീസും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രവർത്തനവും. കലാരംഗത്ത് പ്രത്യേകിച്ച് നാടകരംഗത്ത് സ്വന്തമായ സംഭാവനയുണ്ടാകുന്നത് ഇക്കാലത്താണ്. മഞ്ചേരി ദ്വയാംഗ നിയോജക മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് 1957 ൽ നിയമസഭയിലേക്ക് കമ്യൂണിസ്റ്റ് സ്വതന്ത്രനായി മത്സരിച്ചു. ഈ മത്സരം കഴിഞ്ഞ് രണ്ട് വർഷം തികയുന്നതിന് മുമ്പ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കുകയും അവർക്കേറ്റവും തലവേദനയുണ്ടാക്കിയ വിമർശകനായി രംഗത്ത് വരികയും ചെയ്തു. 1962 ൽ കൊണ്ടോട്ടി നിയോജക മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് കോൺഗ്രസ് ടിക്കറ്റിൽ മത്സരിച്ചെങ്കിലും ജയിച്ചില്ല. പിന്നീട് സജീവ രാഷ്ട്രീയം ഉപേക്ഷിക്കുകയും മതപ്രബോധനത്തിന് സ്വയം അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കേരള നദ്വത്തുൽ മുജാഹിദീനുമായുള്ള ബന്ധം വികസിച്ച് 1993 ൽ നദ്വത്തിന്റെ സംസ്ഥാന പ്രസിഡണ്ടായി. മരണം വരെ ഈ പദവി തുടർന്നു. 1999 മാർച്ച് 10 ന് ഉസ്മാൻ സാഹിബ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

അല്ലാഹു
(ഏകദൈവം)

"ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്"-'ഒരു ദൈവവുമില്ല അല്ലാഹു അല്ലാതെ' എന്ന പ്രഖ്യാപനമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ മാറ്റമില്ലാത്ത അടിസ്ഥാനം. മനുഷ്യാരംഭം മുതൽ എല്ലാ പ്രവാചകന്മാരും മനുഷ്യരോട് ഉദ്ബോധനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മഹത്തായ വചനമാണിത്. എല്ലാ വേദഗ്രന്ഥങ്ങളും ആ മഹാ തത്വം, ആ അനശ്വരസത്യം മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എത്ര മാറ്റത്തിരുത്തലുകളും കൈകടത്തലുകളും നടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൗരാണിക വേദങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ, ഈ സത്യം ഇന്നും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. "ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ്" -'ഒരു ദൈവവവുമില്ല അല്ലാഹുവല്ലാതെ' എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തിൽ രണ്ട് കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, അത് മനുഷ്യർ ആരാധിച്ചുപോരുന്ന എല്ലാ ദൈവങ്ങളെയും പാടെ നിഷേധിക്കുന്നു. രണ്ട്, അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ദൈവം എന്ന് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരാധന അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് എന്തോ അതാണ് 'ദൈവം' എന്നതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ. ആരാധനയുടെ മജ്ജ പ്രാർഥനയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പ്രാർഥനയാണ് ആരാധന എന്നും പറയാം. പ്രാർഥിക്കപ്പെടുവാൻ, അല്ലെങ്കിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹതയുള്ളവനായി ആരുമില്ല, ഒന്നുമില്ല, അല്ലാഹുവല്ലാതെ.

അല്ലാഹു എന്നു പറയുമ്പോൾ അത് മുസ്ലിംകൾ എന്നു പറയുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ കുലദൈവമാണെന്ന് പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുപോലെയാണ്. അമുസ്ലിംകൾ മാത്രമല്ല, മുസ്ലിംകളാണെന്നവകാശപ്പെടുന്നവരിലും ഒരു വലിയ വിഭാഗം അങ്ങനെ ധരിച്ചുവശായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിനപ്പുറമുള്ളതിനെയും ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടിച്ച് നിലനില്പ് നല്കി പരിപാലിച്ച് അനുക്രമം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന, സർവശക്തനും സർവജ്ഞനുമായ സ്രഷ്ടാവായ പ്രപഞ്ചകർത്താവാണ് അല്ലാഹു.

മുസ്‌ലിംകളുടെയും ഹിന്ദുക്കളുടെയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും മറ്റെല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും കറുത്തവരുടെയും വെളുത്തവരുടെയും പാശ്ചാത്യരുടെയും പൗരസ്ത്യരുടെയും അഖില ചരാചരങ്ങളുടെയും എല്ലാം സ്രഷ്ടാവും പരിപാലകനുമാണ് അല്ലാഹു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷക്കാരുടെയോ ദേശക്കാരുടെയോ വർഗക്കാരുടെയോ സ്വന്തമല്ല, എല്ലാവരുടെയും യഥാർഥ ദൈവം അവൻ മാത്രമാണ്!

എല്ലാ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ നിന്നും എല്ലാ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്നും പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രാർഥനകൾ അവങ്കലേക്കാണ് ഉയരുന്നത്. 'ദൈവമേ', 'ഓ ഗോഡ്', 'ഈശ്വരാ' എന്നെല്ലാം മനുഷ്യൻ വിളിക്കുമ്പോൾ അവൻ ഏത് വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവനായാലും ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് സ്രഷ്ടാവായ, പ്രപഞ്ചകർത്താവായ അല്ലാഹുവിനെയാണ്. ഏത് പേര് വിളിച്ചാലും മനുഷ്യരിൽ നിന്നും പ്രകൃത്യായുണ്ടാകുന്ന പ്രാർഥന, അവരുടെ സ്രഷ്ടാവിനോടുള്ളതാണ്. മറ്റുള്ള കൃത്രിമ ദൈവങ്ങളെ മനുഷ്യൻ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കി. പ്രാർഥിക്കാനുള്ള മനുഷ്യരുടെ വാഞ്ഛയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പ്രകൃതിവിരുദ്ധവും സത്യവിരുദ്ധവുമായ ഈ പോക്കിന് മനുഷ്യരുടെ യഥാർഥശത്രുവായ പിശാച് ആക്കംകൂട്ടുന്നു. അത്തരം ആരാധനകളും പ്രാർഥനകളും ഫലസിദ്ധിയുള്ളതും നല്ലതുമാണ് എന്ന പ്രതീതി മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കാൻ എല്ലാ കഴിവുകളും ഉപയോഗിച്ച് പിശാച് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'ആരാധ്യനായിട്ട് ആരുമില്ല അല്ലാഹു അല്ലാതെ' എന്ന ലളിതമായ ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രതിജ്ഞാവാക്യം, യഥാർഥ മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് ഏറ്റവും യോജിച്ചതാണെങ്കിലും പരമ്പരാഗതമായി ബഹുദൈവാരാധനയിൽ മുഴുകിയവർക്ക് അത് വളരെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. അവരുടെ ബുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവുമെല്ലാം ബഹുദൈവാരാധനയെ ന്യായീകരിക്കാനും സ്ഥാപിക്കാനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക എന്നല്ലാതെ, പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ദൈവം മാത്രമാണ് ആരാധനക്കർഹൻ എന്ന സത്യം ഗ്രഹിക്കാൻ, അവരുടെ ബുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവും ഒന്നും സഹായകമാകുന്നില്ല. ലൗകിക വിഷയങ്ങളെല്ലാം വളരെയധികം ബുദ്ധിയോടും വിവേകത്തോടും കൈകാര്യംചെയ്യുന്നവർ, ആരാധനയുടെ വിഷയം വരുമ്പോൾ അന്ധമായ അനുകരണത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും മാർഗം സ്വീകരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്കും വിവേകത്തിനും ആ രംഗത്ത് സ്ഥാനമില്ല എന്ന നിലപാടാണ് അധികമാളുകളും കൈക്കൊള്ളുന്നത്.

സ്രഷ്ടാവ് മാത്രമാണ് ആരാധനക്കർഹൻ

ഒരു വസ്തുവിനും, പരമാണു മുതൽ പ്രപഞ്ചം വരെ യാതൊന്നിനും ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് സ്വയം നിലവിൽ വരിക സാധ്യമല്ല. ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് പരമാണുവല്ല, അതിലും ലോലമായ ഇലക്ട്രോണോ പ്രോട്ടോണോ പോലും സ്വമേധയാ ഉത്ഭൂതമാവുകയില്ല. ഈ കാര്യം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അധികം ആഴത്തിലൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ തന്നെ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രപഞ്ചം സ്വയംഭൂവാണെന്നും അതെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതാണെന്നും അനാദിയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള യുക്തികവാദികളുടെയും ഭൗതികവാദികളുടെയും വാദങ്ങൾ, ഇന്ന് ശാസ്ത്രലോകം തന്നെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം വികസിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു ഘട്ടമുണ്ടായിരിക്കാതെ തരമില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു തുടക്കമുണ്ടെന്നും അത് പെട്ടെന്ന് ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് ഒരു വമ്പിച്ച സ്ഫോടനത്തോടെ നിലവിൽ വന്നതാണെന്നും മറ്റും ആധുനികശാസ്ത്രകാരന്മാർ തന്നെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് യാതൊന്നിനും സ്വയം ഉണ്ടായിത്തീരാൻ സാധ്യമല്ല.

പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തായാലും ഒരു പരമാണുവിനുപോലും സ്വയം നിലവിൽ വരാനോ സ്വയംഭൂവായിരിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. പരമാണുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന്റെ ആന്തരികഘടനയും ആന്തരികചലനവും മറ്റു സങ്കീർണവശങ്ങളും തൽസംബന്ധമായ പഠനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രകാരന്മാരെ അന്ധാളിപ്പിക്കുന്നു. ചിലർ അത് വെറും 'മായ'യാണെന്നും ചിലർ അത് വെറും ചലനമാണെന്നും മറ്റു ചിലർ അത് മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനം (Mind Stuff) ആണെന്നും. അങ്ങനെ പലപല അഭിപ്രായങ്ങളും അവരിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്നു! പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത്

ഒരു പരമാണു മാത്രമാണുള്ളത് എങ്കിൽ പോലും അതിന് നിലനില്പ് നല്കി, നിലനിർത്തിപ്പോരുന്ന ഒരു സ്രഷ്ടാവ് കൂടാതെ കഴിയില്ല. പരമാണുവിന്റെ മധ്യഭാഗത്ത് ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രോട്ടോണും അതിന് ചുറ്റും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇലക്ട്രോണുകളും ആ സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പനക്ക് വിധേയമായിക്കൊണ്ടാണ് ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. 'ഉണ്ടാകുക' എന്ന അവന്റെ കല്പനയാണ് പരമാണു മുതൽ പ്രപഞ്ചം വരെ എല്ലാറ്റിന്റെയും നിലനില്പിന്റെ പിന്നിലുള്ള രഹസ്യം! വ്യത്യസ്ത പദാർഥങ്ങൾക്ക്, പരമാണുവിലെ ഇലക്ട്രോണിന്റെയും പ്രോട്ടോണിന്റെയും എണ്ണവ്യത്യാസം അനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്ത ഗുണങ്ങൾ നല്കുന്നതും അവയെ അവയുടെ മാർഗങ്ങളിൽ നയിക്കുന്നതും സ്രഷ്ടാവ് തന്നെ! എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും സൃഷ്ടിപ്പു നല്കി അവയെ മാർഗത്തിൽ നയിക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് നിലവിൽ വന്നതാണ് ഈ പ്രപഞ്ചവും അതിലെ ചരാചരങ്ങളും. "അവന്റെ കാര്യം ഇത്രമാത്രമാണ്, അവൻ ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാവണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചാൽ അതിനോട് 'ഉണ്ടാകൂ' എന്ന് പറയുന്നു. അപ്പോൾ അത് ഉണ്ടാകുകയായി."

പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ സ്രഷ്ടാവിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് അങ്ങനെയാണ്. അവൻ ഉണ്ടാവണം എന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് ഉദ്ഭൂതമാകുന്നു. അവന്റെ സത്തയും ഗുണങ്ങളും നിസ്തുലങ്ങളാണ്. അവനെപ്പോലെ യാതൊന്നുമില്ല. അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിനെ ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് അവന്റെ കല്പന കൊണ്ട് ഉത്ഭൂതമാക്കാനുള്ള അപാരവും നിസ്തുലവുമായ കഴിവിന്നനുയോജ്യമായ അവന്റെ സത്തയെ ഭാവനയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ പോലും സാധ്യമല്ല. അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ കൂടി അവനെ മനസ്സിലാക്കാം. അവന്റെ സത്തയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് അവനെ രൂപപ്പെടുത്തുക അസാധ്യമാണ്. അത് അന്ധാളിപ്പിലേ എത്തിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇന്ന് കാണുന്ന വാനലോകവും നക്ഷത്രങ്ങളും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും ഭൂമിയും ജീവജാലങ്ങളുമെല്ലാം അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. അവന്റെ സൃഷ്ടികളാണ്. "ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലും എത്രയെത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ! അവർ അവയുടെ അരികിലൂടെ നടന്നുപോകുന്നു. അവർ അവയെപ്പറ്റി തീരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേയില്ല." (വി.ഖു. 12:105)

ഭൂമിയെ മനുഷ്യർക്കും മറ്റു ജീവജാലങ്ങൾക്കും ജീവിക്കാൻ പറ്റിയ നിലയിൽ പാകപ്പെടുത്തിയത് അന്ധമായ, ബുദ്ധിയില്ലാത്ത പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയല്ല. കോടിക്കണക്കിലുള്ള മറ്റ് ഗോളങ്ങളിൽ ഒന്നുമില്ലാത്ത വായുമണ്ഡലവും ജലവും ഭക്ഷണപദാർഥങ്ങളും മറ്റു

പല സൗകര്യങ്ങളും ഇവിടെ വളരെ ആസൂത്രിതമായി ഏർപ്പെടുത്തിയത്, സർവജ്ഞനും സർവശക്തനും പരമകാരുണ്യവാനുമായ അല്ലാഹുവാണ്. അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ കൂടി അവനെ മനസ്സിലാക്കി, അവനോട് നന്ദി കാണിച്ച് അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കാൻ ബുദ്ധിയും വിവേചനശക്തിയും നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മനുഷ്യവർഗത്തിനുവേണ്ടി, അവൻ ചെയ്ത അനുഗ്രഹമാണിത്. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആശിച്ചുകൊണ്ടും ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷ തേടിക്കൊണ്ടും അവനോട് മാത്രം പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടും അവനെ മാത്രം ആരാധിച്ചുകൊണ്ടും ജീവിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ, അവന്റെ പ്രാർഥനകളും ആരാധനകളും അർപ്പിക്കാൻ പല ദൈവങ്ങളെയും കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കുന്നത് എത്ര ഭയങ്കരമായ അക്രമമാണ്! ആസ്തിക്യത്തിന് മാത്രം നന്ദികാണിച്ച് കടം വീട്ടാൻ ഒരു മനുഷ്യനും സാധ്യമാകുകയില്ല. എന്നിട്ടല്ലേ, എണ്ണമറ്റ മറ്റ് അനുഗ്രഹങ്ങളുടെ കാര്യം. "അപ്പോൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ, സൃഷ്ടിക്കാത്തവനെപ്പോലെയാണോ? നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നില്ലേ? നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ എണ്ണുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് അത് കണക്കാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. തീർച്ചയായും അല്ലാഹു പൊറുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാണ്." (വി.ഖു. 16:17,18)

സ്രഷ്ടാവ് മാത്രമേ ആരാധനയർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. അവന് മാത്രമേ ആരാധനക്കും പ്രാർഥനക്കും ഉത്തരം ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ. പ്രാർഥനയും ആരാധനയും വെറും മാനസിക വ്യായാമമല്ല; ഉത്തരം കിട്ടേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. പ്രാർഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം ചെയ്യുക എന്നത് 'സൃഷ്ടി' ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാര്യമാണ്. അത് സ്രഷ്ടാവിന് മാത്രമേ കഴിയൂ. 'ഉപകാരവും ഉപദ്രവവും ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്ത' സ്രഷ്ടാവല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെയോ ആളുകളെയോ വിളിച്ച് പ്രാർഥിക്കുന്നതും അവയ്ക്ക് ആരാധന അർപ്പിക്കുന്നതും ഏറ്റവും വലിയ അക്രമവും വിഡ്ഢിത്തവുമാണ്.

അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നന്ദിയുള്ളവരായിക്കൊണ്ട് അങ്ങേയറ്റത്തെ സ്നേഹത്തോടും താഴ്മയോടും കൂടി അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയാണ് ബുദ്ധിയും വിവേകവുമുള്ള മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ടത്. അവന് നമ്മുടെ നന്ദിയും ആരാധനയും ആവശ്യമില്ല. അവൻ എല്ലാറ്റിനെ തൊട്ടും നിരാശ്രയനാണ്. അവന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നന്ദിയുള്ളവരായിക്കൊണ്ടും കൂടുതൽ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ആശിച്ചുകൊണ്ടും ഉപദ്രവങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷ

തേടിക്കൊണ്ടും നാം ചെയ്യുന്ന ആരാധനകളും പ്രാർഥനകളുമെല്ലാം നമുക്ക് വേണ്ടി തന്നെയാണ്. "മനുഷ്യരേ, നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിങ്കലേക്ക് ആശ്രിതരാണ്. അല്ലാഹു, അവനാണ് നിരാശ്രയനും സ്തുത്യർഹനും." (വി.ഖു. 35:15)

നാസ്തികരുടെ അനുമാനം യുക്തി വിരുദ്ധം

സ്രഷ്ടാവും നിയന്താവുമായ ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ദൈവാസ്തികൃത്തെ വിളിച്ചോതുന്ന, എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ലോകം മുഴുവൻ പരന്ന് കിടക്കുന്നുവെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ ആസ്തിക്യം നിഷേധിക്കുന്നവർ ദൈവം മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാണെന്ന് വാദിക്കാറുണ്ട്. അവരുടെ വാദങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പോകുന്നു: 'പ്രാചീന മനുഷ്യർ പ്രകൃതിയിലെ പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ അന്ധാളിച്ച് പലതരം ദൈവങ്ങളെ പ്രാർഥിച്ച് അഗ്നിയും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും കാറ്റും പ്രകാശവുമൊക്കെ അവർക്ക് ദൈവങ്ങളായിത്തീർന്നു. നാഗരികതയിൽ മനുഷ്യനുണ്ടായ വളർച്ചയോടൊപ്പം അവന്റെ ദൈവങ്ങളുടെ എണ്ണവും കുറഞ്ഞുവന്നു. അങ്ങനെ പരകോടി ദൈവങ്ങൾ മൂന്നിലെത്തി. പിന്നെ മൂന്ന് ഒന്നാണെന്നായി. മുഹമ്മദ്, ദൈവം ഒന്നു മാത്രമേയുള്ളൂവെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇപ്പോൾ കാലം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രം വളർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി ഒരു ദൈവത്തിന്റെയും ആവശ്യമില്ല.'

ഇടി, മിന്നൽ, കാറ്റ്, മഴ എന്നീ പ്രതിഭാസങ്ങൾ പ്രാചീന മനുഷ്യരിൽ പലതരം ദൈവങ്ങളെ പറ്റിയുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ കാരണമായി എന്നു വയ്ക്കുക, പക്ഷേ, അതിന് മുമ്പ് ഒരു കാര്യം

ഗൗനിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം മുമ്പ് പ്രപഞ്ചവും അവരുടെ അസ്തിത്വവും അവരിൽ എന്ത് പ്രതികരണമാണുണ്ടാക്കിയത്? ഈ പ്രപഞ്ചം സ്വയംഭൂവാണെന്നും തങ്ങളെല്ലാം പദാർഥത്തിന്റെ കാലാന്തരത്തിലുള്ള പരിണാമത്തിലൂടെ ഉത്ഭൂതരായവരാണെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ നാസ്തികരോ പദാർഥവാദികളോ ആയിരുന്നിരിക്കാൻ വല്ല അവകാശവുമുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല എന്ന് ഏത് ഭൗതികവാദിയും സമ്മതിക്കും. അസ്തിത്വവും പ്രപഞ്ചവും പ്രാചീന മനുഷ്യരിലുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണം പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസമായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അവരുടെ അടിസ്ഥാനവിശ്വാസവും. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളതുകൊണ്ടായിരുന്നു, വിവിധ ദേവീദേവന്മാരെ പറ്റിയും ഉപദൈവങ്ങളെ പറ്റിയുമുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പച്ചത്. പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിലേക്കുള്ള ശുപാർശക്കാരും ഇടയാളന്മാരുമായാണ് വിവിധ ദൈവങ്ങളെ അവർ സങ്കല്പിച്ചിരുന്നത്.

ആദിമ മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസം സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ ഏകദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമായിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിലാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസം ഉടലെടുത്തത്. ആഫ്രിക്കയിലെ ആയിരക്കണക്കിലുള്ള ഗോത്രവർഗക്കാർ എണ്ണമറ്റ ദേവീദേവന്മാരെയും മൂർത്തികളെയും ആരാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവരെല്ലാം പ്രപഞ്ച കർത്താവായ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പശ്ചിമഘട്ടത്തിൽ താമസിക്കുന്ന മുത്തന്മാർ, പണിയന്മാർ, ചോലനായ്ക്കന്മാർ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവരുടെയും നില ഇതുതന്നെ. അവരെല്ലാം വിവിധ ദേവീദേവന്മാരെയും മൂർത്തികളെയും ആരാധിക്കുന്നവരാണ്. പക്ഷേ, എല്ലാവരും പടച്ചതമ്പുരാനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുമാണ്. നാസ്തികരായ യുക്തിവാദികൾ പറയുന്നതുപോലെ, പ്രാചീന മനുഷ്യർ തുടക്കത്തിൽ ബഹുദൈവവിശ്വാസികളായിരുന്നുവെന്നും വിജ്ഞാനം വർധിച്ചപ്പോൾ ദൈവങ്ങളുടെ എണ്ണം ചുരുങ്ങി ഒന്നിലെത്തിയെന്നും ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനം ഇനിയും വർധിച്ചുവരുമ്പോൾ ആ വിശ്വാസവും ഇല്ലാതായി തീരുമെന്നെല്ലാമുള്ള വാദങ്ങൾ സത്യവിരുദ്ധവും യുക്തിവിരുദ്ധവുമാണ് എന്നത് വളരെ വ്യക്തം. ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തിയ എത്രയോ ബഹുദൈവാരാധകരുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനം തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത എത്രയോ ഏകദൈവവിശ്വാസികളുണ്ട്, നിരീശ്വരവാദികളുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയ വിജ്ഞാനം വർധിക്കുന്നതോടെ ദൈവവിശ്വാസം ഇല്ലാ

തായി തീരുമെന്നെല്ലാം പറയുന്നത് വെറുതെയാണ്.

ഏതായാലും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യർ എവിടെയെല്ലാമുണ്ടോ അവിടെയെല്ലാം ദൈവവിശ്വാസമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരു ജന്മവാസന പോലെയാണ് പടച്ചതമ്പുരാനിലുള്ള വിശ്വാസം എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലും മരുഭൂമികളിലും മധ്യരേഖാ പ്രദേശങ്ങളിലും പർവതശിഖരങ്ങളിലും കാടുകളിലും ദ്വീപുകളിലും എല്ലാം ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നും തന്നെ നിരീശ്വരവിശ്വാസികളായിട്ടില്ല. എല്ലാവരും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ദൈവവിശ്വാസികളായിരുന്നു. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ പറ്റിയുള്ള ഒരു ബോധമെങ്കിലുമില്ലാത്ത സമൂഹങ്ങളില്ല. "മനുഷ്യർ ഒരേ ഒരു സമുദായമല്ലാതെ ആയിരുന്നില്ല. എന്നിട്ട് അവർ ഭിന്നിക്കുകയാണുണ്ടായത്." (വി.ഖു. 10:19)

ഏകദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ആ ദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആദിമ മനുഷ്യസമൂഹം കാലാന്തരത്തിൽ ഭിന്നിക്കുകയാണുണ്ടായത്. കൂടെക്കൂടെ പൈശാചിക പ്രേരണകളും വ്യാമോഹങ്ങളും ദേഹേച്ഛകളും പലതരം ദൈവസങ്കല്പങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കാനും ആ ദൈവങ്ങളെ ആരാധിക്കാനും അവരെ പ്രേരിതരാക്കുകയാണുണ്ടായത്. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് അനുക്രമമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്നതാണ് ഏകദൈവവിശ്വാസം എന്ന വാദം ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. തെളിവുകളുടെ യാതൊരു പിൻബലവും അതിനില്ല. യുക്തിയും അതിനെ അംഗീക

രിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവം മറിച്ചാണ്. ഏകദൈവവിശ്വാസമാണ് ആദ്യമേ ഉള്ളത്. അതിൽ നിന്ന് ജനങ്ങൾ ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിലേക്ക് വ്യതിചലിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. പ്രവാചകന്മാരും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമെല്ലാം ബഹുദൈവവിശ്വാസങ്ങളിലേക്ക് വഴുതിപ്പോയ ജനങ്ങളെ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പ്രവാചകന്മാർ ദൈവാവതാരങ്ങളല്ല

പരലോകജീവിതത്തെപ്പറ്റി മുന്നറിയിപ്പും സുവിശേഷവും നല്കാനും അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളെപ്പറ്റി അനുസ്മരിക്കാനും അവനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് മനുഷ്യരെ ധരിപ്പിക്കാനും ദൈവദൂതന്മാരെ അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ നിന്ന് തന്നെ നിയോഗിക്കുകയും അവർ മുഖേന വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധത്തിൽ എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും ദൈവദൂതന്മാർ നിയുക്തരായിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യരെ യാതൊരു മാർഗനിർദേശവുമില്ലാതെ, ഇഷ്ടംപോലെ വിഹരിക്കുവാനും തപ്പിത്തടയാനും വിട്ടിരിക്കുകയല്ല. അവരിൽ നിന്ന് അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഉത്തമരും വിശ്വസ്തരും സത്യസന്ധരുമായവർക്ക് ദിവ്യബോധനം നല്കി ദൈവദൂതന്മാരായി നിയോഗിക്കുകയും അവർ മുഖേന മനുഷ്യരെ നേർമാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാരംഭം മുതൽ അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നടപടിക്രമമാണിത്. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് ഏറ്റവും വലിയൊരു അനുഗ്രഹവുമാണ്.

"അല്ലാഹുവെ മാത്രം ആരാധിക്കുക, ദുർമൂർത്തികളെ എല്ലാം വർജിക്കുക എന്ന ബോധനവുമായി എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലേക്കും നാം പ്രവാചകന്മാരെ അയച്ചിട്ടുണ്ട്" (16:36) എന്ന് ഖുർആൻ പറയു

ന്നു.

അധർമം കൊടികുത്തി വാഴുകയും സാക്ഷാൽ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന് പുറമെ മനുഷ്യർ പല ദൈവങ്ങളെയും സങ്കല്പിച്ചുണ്ടാക്കി ആരാധിക്കുകയും നന്മയുടെ സ്ഥാനം തിന്മ കരസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം സംജാതമാകുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യരെ നേർമാർഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുവാൻ ദിവ്യബോധനം നല്കിക്കൊണ്ട് ദൈവദൂതന്മാരെ അല്ലാഹു മനുഷ്യരിൽ നിന്ന് തന്നെ നിയോഗിക്കുന്നു. ധർമ പുനഃസ്ഥാപനത്തിന് ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുന്നു എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ, പ്രവാചകന്മാരെ പറ്റി പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ അതിരുകവിഞ്ഞ ചിന്താഗതികളിൽ നിന്ന് ഉടലെടുത്തതാവാം. പ്രവാചകന്മാർ വെറും ഉപദേഷ്ടാക്കൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല. ഉപദേശങ്ങൾ ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗവത്കരിച്ച് മാതൃക കാണിച്ചിരുന്നവരുമാണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കും സ്വഭാവത്തിനും അനുയോജ്യമായ നിയമങ്ങളും തത്വങ്ങളുമാണ് തങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്നതെന്ന് ജീവിതത്തിലൂടെ തെളിയിക്കേണ്ടവരാണ് അവർ. അതുകൊണ്ട് അവർ മനുഷ്യർ തന്നെ ആയിരിക്കണം. അതിന് മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് തികച്ചും ഭിന്നരായ മാലാഖമാരോ സാക്ഷാൽ ദൈവം തന്നെയോ മനുഷ്യരൂപം പൂണ്ട് മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ജീവിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. മാലാഖമാരുടെ ജീവിതം അവർക്ക് മാത്രമേ പിന്തുടരാൻ കഴിയൂ.

ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മനുഷ്യജന്മം സ്വീകരിക്കുകയോ മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്യുന്നത് അവന്റെ പരിശുദ്ധ ഗുണങ്ങൾക്ക് യോജിച്ചതല്ല. ഭ്രൂണാവസ്ഥയിലും ശൈശവത്തിലും ബാല്യത്തിലും മറ്റ് ജീവിതഘട്ടത്തിലുടനീളവും മനുഷ്യരെ ആശ്രയിച്ച് ജീവിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു ഗതികേട് പരാശ്രയമില്ലാത്ത ദൈവത്തിന് ഉണ്ടായിക്കൂടാ. ഊണും ഉറക്കവും ഭാര്യയും സന്താനവും ഉള്ള ദൈവം സ്ഥിരശ്രദ്ധനോ പരസ്വാധീനമുക്തനോ ആവുകയില്ല. അതിനാൽ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുമെന്ന സങ്കല്പം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന് കളങ്കമേല്പിക്കലാണ്. മനുഷ്യരായ ദൈവദൂതരിൽ പിൽക്കാലത്ത് ജനങ്ങൾ ദിവ്യത്വമാരോപിച്ചു എന്നതാണ് വസ്തുത.

ദൈവവിശ്വാസികളായ മനുഷ്യർ തന്നെ ദൈവത്തെ പറ്റി പല തരത്തിലുള്ള തെറ്റായ ധാരണകളും വെച്ചുപുലർത്തുന്നതിനെ വേദ

ഗ്രന്ഥങ്ങളും ദൈവദൂതന്മാരും തിരുത്തുകയും അല്ലാഹുവിനെ പറ്റിയുള്ള യഥാർഥ വിജ്ഞാനം മനുഷ്യർക്ക് നല്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാലും കാലാന്തരത്തിൽ പിശാചിന്റെ പ്രേരണയ്ക്കും സ്വന്തം ദേഹേച്ഛയ്ക്കും വശംവദരായിക്കൊണ്ട് പലതരം ദൈവസങ്കല്പങ്ങളും മനുഷ്യർ രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കന്നു.

പ്രവാചകപരമ്പരയിൽ അന്തിമനാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ). അദ്ദേഹം മാനവകുലത്തിനാകമാനം നിയുക്തനായ പ്രവാചകനാണ്. അദ്ദേഹത്തിലൂടെ മനുഷ്യർക്ക് അല്ലാഹു നല്കിയ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥമത്രെ ഖുർആൻ. അത് യാതൊരു വിധ കൈയേറ്റത്തിനും വിധേയമാകാതെ തനത് രൂപത്തിൽ നമ്മുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. മുഹമ്മദ് നബിയെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം ഒരു മനുഷ്യനായ ദൈവദൂതനെന്നല്ലാതെ, ദേവനാണെന്നോ ദൈവാവതാരമാണെന്നോ ദൈവമാണെന്നോ മുസ്‌ലിംകൾ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നവന് ഇസ്‌ലാമിൽ സ്ഥാനവുമില്ല. 'അല്ലാഹുവല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല' എന്നതാണ് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രഥമ പ്രതിജ്ഞാവാക്യമെങ്കിൽ 'മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാണ്' എന്നതാണ് ദ്വിതീയവചനം. "ഞാൻ നിങ്ങളെ പോലെയുള്ള മനുഷ്യൻ മാത്രം, എനിക്ക് ദിവ്യബോധനമുണ്ടെന്നേയുള്ളൂ" (വി.ഖു. 11:110) എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിനാൽ ശാസിക്കപ്പെട്ടതായി ഖുർആനിൽ ഒന്നിലേറെ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണാം.

പൂർവപ്രവാചകന്മാരിൽ ചിലരെ അവരുടെ അനുയായികൾ വാഴ്ത്തുന്നത് പോലെ നിങ്ങളെന്നെ വാഴ്ത്തരുതെന്നും ഞാൻ അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനും ദാസനും മാത്രമാണെന്നും നബി(സ) അനുയായികളെ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരമം പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെ തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ, തന്റെ ഖബ്ർ ആരാധനാലയമാക്കരുതെന്നും ആഘോഷസ്ഥലമാക്കരുതെന്നും പലവട്ടം അദ്ദേഹം തന്റെ അനുയായികൾക്ക് താക്കീത് നല്കുകയുണ്ടായി. അത്തരമാളുകൾ ദൈവശാപത്തിന് വിധേയരാണെന്ന് മുന്നറിയിപ്പ് നല്കുകയും ചെയ്തു.

മുസ്ലിംകൾ മുഹമ്മദ് നബിയെ അന്തിമ പ്രവാചകനും മാതൃകാപുരുഷനുമെന്ന നിലയിൽ അങ്ങേയറ്റം ആദരിക്കുന്നു. ലോകത്തെമ്പാടുമുണ്ടായിട്ടുള്ള സർവ പ്രവാചകന്മാരെയും തുല്യമായി ആദരിക്കാൻ ഖുർആൻ ശാസിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, മുഹമ്മദ് നബിയെയോ മറ്റേതെങ്കിലും പ്രവാചകന്മാരെയോ ദൈവാവതാരങ്ങളോ ദിവ്യാംശമുള്ളവരോ ആയി കല്പിച്ച് ആരാധിക്കാനോ പ്രാർഥിക്കാനോ പാടുള്ളതല്ല.

മിഥ്യാ സങ്കല്പങ്ങൾ

അവസാനത്തെ വേദഗ്രന്ഥമായ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മനുഷ്യരും പിശാചുക്കളും അല്ലാഹുവിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ തെറ്റായ സങ്കല്പങ്ങളെയും തിരുത്തുകയും അവന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ സുവ്യക്തമായി വിവരിക്കുകയും മനുഷ്യർ ആരോപിക്കുന്ന എല്ലാ പോരായ്മകളിൽ നിന്നും അവനെ പരിശുദ്ധനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ അവൻ തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്നത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുകയെന്നല്ലാതെ മനുഷ്യഭാവനയ്ക്കും അഭീഷ്ടത്തിനും അനുസരിച്ച സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് അവിടെ സ്ഥാനമില്ല. മനുഷ്യർ ചിലപ്പോൾ ദൈവത്തെ മനുഷ്യനോളം താഴ്ത്തുന്നു. ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യരെ ദൈവത്തോളം ഉയർത്തുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പോരായ്മകളും കഴിവുകേടുകളും ഗുണങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും അല്ലാഹുവിൽ ആരോപിച്ച് സ്രഷ്ടാവിന്റെ നിസ്തുലമായ പദവിയെ കളങ്കപ്പെടുത്താൻ ഒരുമ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരിലെ ഭരണാധികാരികളെ പോലെ ശുപാർശകരുടെ സ്വാധീനത്തിന് വിധേയമാകുന്ന, സാധാരണക്കാർക്ക് നേരിട്ട് ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു നിലപാടുകാരനായി അല്ലാഹുവിനെ

സങ്കല്പിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് ദൈവസാമീപ്യം നേടിയവരെന്ന് തങ്ങൾ അനുമാനിക്കുന്ന പുണ്യവാളന്മാരെ ദൈവത്തിങ്കൽ ശുപാർശകരായി അവരോധിച്ച് അവർ മുഖേന ദൈവസാമീപ്യത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നു.

അതുപോലെ സൃഷ്ടികൾക്ക് സ്രഷ്ടാവിന്റെ കഴിവുകൾ സങ്കല്പിച്ച് അവരെ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കാനും അവരെ ആരാധിക്കുവാനും ഒരുമ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരെപ്പോലെ സ്രഷ്ടാവും സന്താനങ്ങളുള്ളവനാണെന്ന് സങ്കല്പിച്ച് ആ സന്താനങ്ങളുടെ 'തൃപ്തി' നേടി അല്ലാഹുവിനോടടുക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് എല്ലാ കാര്യത്തിലും വ്യത്യസ്തനായ സ്രഷ്ടാവിന്റെ നിസ്തുലസത്തയെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യരിൽ ഇടയ്ക്ക് അവതരിക്കുന്ന ഒന്നായോ സങ്കല്പിക്കുന്നവരുണ്ട്. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും രണ്ടല്ല എന്ന നിഗമനത്തിലെത്തുന്ന

അദ്വൈത വിശ്വാസികളാണിവർ. ഇങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ തെറ്റായ സങ്കല്പങ്ങളെയും ധാരണകളെയും തിരുത്തുകയും അല്ലാഹുവിനെ പരിശുദ്ധമായ നിലയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും അവന്റെ ഗുണങ്ങളെയും കഴിവുകളെയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും വേണ്ട വിധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആനും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായ പ്രവാചകന്റെ വചനങ്ങളുമാണ് അല്ലാഹുവിനെ സംബന്ധിച്ച യാഥാർഥ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ നമുക്കുള്ള മാർഗങ്ങൾ.

ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവം

"അല്ലാഹു, അവനല്ലാതെ വേറെ ആരാധ്യനില്ല, ജീവനുള്ളവൻ; സ്വയം പര്യാപ്തനായ സർവ നിയന്താവ്. അവനെ ഒരുവിധ മയക്കവും ഉറക്കവും ബാധിക്കുന്നില്ല. ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളതെല്ലാം അവന്റേതാണ്. അവന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ അവന്റെയടുത്ത് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നവൻ ആരുണ്ട്? അവരുടെ മുന്നിലുള്ളതും പിന്നിലുള്ളതും അവന് അറിയാം. അവന്റെ അറിവിൽ നിന്ന് അവൻ ഉദ്ദേശിച്ചതല്ലാതെ അവർ യാതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. അവന്റെ സിംഹാസനം ആകാശഭൂമികളെ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവയുടെ സംരക്ഷണം അവന് ഭാരമല്ല. അവൻ അത്യുന്നതനും മഹത്വമേറിയവനുമാകുന്നു." (വി.ഖു. 2:255)

ദൈവത്തെ കേവലം ഒരു 'ശക്തി'യായി അവതരിപ്പിക്കുക പതിവുണ്ട്. 'നിർഗുണ പരമാത്മാ' എന്ന് പറയുംപോലെ യാതൊരു ഗുണങ്ങളുമില്ലാത്ത അന്ധമായ ഒരു ശക്തിയാണ് ദൈവം എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നവർക്ക് അവനെ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അവർ അവനേക്കാൾ

ഉയർന്നവരാണ്. അവർക്ക് വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. ജീവനുണ്ട്. ഗുണങ്ങളുണ്ട്. ചിരിക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനുമുള്ള കഴിവുകളുണ്ട്. വികാര വിചാരങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ സങ്കല്പത്തിൽ ദൈവം ജീവനില്ലാത്ത, വികാരവിചാരങ്ങളില്ലാത്ത ബുദ്ധിയും വിജ്ഞാനവുമില്ലാത്ത, അന്ധമായ ഒരു നിർഗുണശക്തി മാത്രമാണ്. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെക്കാൾ ഉയർന്ന നിലയിലാണ്! മനുഷ്യന്റെ അഹന്തയ്ക്ക് പോഷണം നല്കുന്ന ഒരു ദൈവസങ്കല്പമാണിത്.

എന്നാൽ പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവം -അല്ലാഹു - തീർത്തും വ്യത്യസ്തനാണ്. "ജീവനുള്ളവൻ, ഒരിക്കലും മരിക്കാതെ ജീവിക്കുന്ന അവനിൽ നിങ്ങൾ ഭരമേല്പിക്കുക. അവന്റെ സ്തുതി പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുക" (വിശുദ്ധ ഖുർആൻ). സൃഷ്ടികളുടെ ജീവനിൽ നിന്നും ജീവിതത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണ് അവന്റേത്. 'അവനെപ്പോലെ യാതൊന്നുമില്ല' (വി.ഖു. 42:11) എന്നത് അവന്റെ എല്ലാ ഗുണങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. അവൻ നിരാശ്രയനാണ്, സ്വയം പര്യാപ്തനാണ്. എല്ലാവരും അവനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. അവൻ ആരെയും ഒന്നിനെയും ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. ഒരു മയക്കവും ഉറക്കവും ബാധിക്കാതെ എപ്പോഴും എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടും എല്ലാം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടും സർവഥാ ജാഗരൂകനാണ് അവൻ. അതുകൊണ്ടാണ് ഭൂമിയും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും അനന്തമായ ആകാശത്ത് പരന്നുകിടക്കുന്ന കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങളുമെല്ലാം കൂട്ടിമുട്ടാതെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

"തീർച്ചയായും അല്ലാഹു ആകാശങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും (യഥാർഥ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന്) നീങ്ങിപ്പോകാതെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നു. അവയെങ്ങാനും നീങ്ങിപ്പോയാൽ അവനല്ലാതെ ആർക്കും അവയെ പിടിച്ചുനിർത്താൻ സാധ്യമാകുകയില്ല" (വി.ഖു. 35:41). ആകർഷണശക്തിയെപ്പറ്റിയും പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയുമെല്ലാം പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും നമുക്ക് ആവിഷ്കരിക്കാം. പക്ഷേ, അവസാന വിശകലനത്തിൽ എല്ലാ വസ്തുക്കളും ഏകനായ സ്രഷ്ടാവിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനും സ്വയം നിലവിൽവരാനോ നിലനിൽക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഏറ്റവും ചെറിയത് മുതൽ ഏറ്റവും വലിയത് വരെയുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ഒരു 'റബ്ബ്' (സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിച്ച് ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന നാഥൻ)

കൂടാതെ നിലവിൽവരാനോ നിലനിൽക്കാനോ സാധ്യമല്ല തന്നെ. മനുഷ്യർക്ക് അറ്റം കാണാൻ കഴിയാത്ത ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും അതിനപ്പുറമുള്ളതിന്റെയുമെല്ലാം സ്രഷ്ടാവും പരിപാലകനുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ അറിവിൽ നിന്നും കഴിവിൽ നിന്നും നിയന്ത്രണത്തിൽ നിന്നും ഒരു പരമാണുവോ അതിലും നിസ്സാരമായതു പോലുമോ ഒഴിവായിപ്പോവുകയുമില്ല.

'അല്ലാഹുവിന്റെ സിംഹാസനം ആകാശങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു'വെന്ന് പറഞ്ഞത് അവന്റെ അധികാരവ്യാപ്തിയെ കുറിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവെന്ന പോലെ അതിന്റെ നിയന്താവും അവൻ തന്നെ. സൃഷ്ടിക്കുന്നത് ഒരു ദൈവവും സംരക്ഷിക്കുന്നത് വേറൊരു ദൈവവും സംഹരിക്കുന്നത് മറ്റൊരു ദൈവവുമല്ല, അത്തരം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ദൂരീകരിക്കാനാണ് 'അവയുടെ സംരക്ഷണം അവന് ഭാരമല്ല' എന്ന് പറഞ്ഞത്. വ്യത്യസ്ത ദൈവങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ് ഈ അനന്തകോടി ഗോളങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതെങ്കിൽ അരാജകത്വം കൊണ്ട് അവ എന്നോ നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. ദൈവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരങ്ങളും അധികാരവടംവലിയും ലോകത്തിന്റെ നാശത്തിൽ കലാശിച്ചിരിക്കും. "അവയിൽ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ ദൈവങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവ തകർന്നിട്ടുണ്ടാവും" (വി.ഖു. 21:22) എന്ന ഖുർആൻ വചനം ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം തെളിയിക്കുന്ന യുക്തിപരമായ സമർഥനമാണ്.

സൃഷ്ടിയിൽ ലയിച്ചിട്ടില്ല

"ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളതെല്ലാം അവന്റെ പരിശുദ്ധിയെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്നു. അവൻ പ്രതാപശാലിയും അഗാധജ്ഞനുമത്രെ. ആകാശങ്ങളിലെയും ഭൂമിയിലെയും പരമാധിപത്യം അവനുള്ളതാണ്. അവൻ ജീവിപ്പിക്കുകയും മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവൻ എല്ലാറ്റിനും കഴിവുള്ളവനാണ്. അവനാണ് ആദിമൻ. അവനാണ് അന്തിമൻ. പ്രത്യക്ഷനും പരോക്ഷനുമായവനും അവൻ തന്നെ. അവൻ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പൂർണമായി അറിയുന്നവനാണ്." (വി.ഖു. 57:1-3)

സ്രഷ്ടാവായ അല്ലാഹുവിന്റെ സത്ത അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയിൽ ലയിച്ച് വിമുക്തനാകാൻ സാധിക്കാത്ത, സർവതിലും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു അന്ധമായ ശക്തിയായി മാത്രം ദൈവത്തെ സങ്കല്പിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്. ഭൗതികവാദികൾ പ്രകൃതിയെന്ന് പറയു

മ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും അദ്വൈതക്കാരുടെ ദൈവവും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, അവരുടെ ഈ സങ്കല്പം വാസ്തവത്തിൽ ബഹുദൈവാരാധനയിലേക്ക് അവരെ എത്തിക്കുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ദൈവികാംശം കുടികൊള്ളുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ട് എന്തിനെ ആരാധിച്ചാലും അതെല്ലാം ദൈവത്തിനുള്ള ആരാധനയാണെന്നും അവരിൽ ചിലർ വാദിക്കുന്നു.

അല്ലാഹു അവന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ലയിച്ച് വ്യാപിച്ചുകിടക്കുകയല്ല, അവന്റെ സത്ത സൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. പക്ഷേ, അവന്റെ അറിവും കഴിവും എല്ലാറ്റിനെയും ചൂഴ്ന്നുനിൽക്കുന്നു. സ്ഥലകാലപരിധികൾക്ക് അതീതനായ അല്ലാഹു നിങ്ങൾ എവിടെയായാലും നിങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടുതാനും. ഭൂമിയുടെ അന്തർഭാഗത്തോ ആകാശങ്ങളുടെ വിദൂരതയിലോ യാതൊന്നും അവന്റെ അറിവും കഴിവും വലയം ചെയ്യാത്തതായിട്ടില്ല.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു തുടക്കമുണ്ട്. അത് അനാദിയല്ല.

ആരുടെ കല്പന പ്രകാരം പ്രപഞ്ചം നിലവിൽവന്നോ ആ സ്രഷ്ടാവാണ് അനാദിയായുള്ളവൻ. എല്ലാം നശ്വരമാണ്, അവൻ മാത്രമാണ് അനശ്വരൻ. അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ കൂടി അവൻ പ്രത്യക്ഷനാണ്. യഥാർഥത്തിൽ അദൃശ്യനുമാണ്. അദൃശ്യനായ ആ സ്രഷ്ടാവ്, പ്രപഞ്ചപരിപാലകനായ അല്ലാഹു, അവൻ മാത്രമാണ് ദൈവം. അവൻ മാത്രമാണ് ആരാധ്യൻ. അവനെ നേർക്കുനേരെ, യാതൊരു ഇടയാളരുമില്ലാതെ, യാതൊരു പ്രതീകവുമില്ലാതെ ആരാധിക്കുക. “രാവും പകലും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും അവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ പെട്ടതാണ്. സൂര്യനും ചന്ദ്രനും നിങ്ങൾ സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യരുത്. അവയെ സൃഷ്ടിച്ച അല്ലാഹുവിന് മാത്രം സാഷ്ടാംഗം ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ അവനെയാണ് ആരാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ.” (വി.ഖുർആൻ)

പിതാവല്ല, പുത്രനുമല്ല

ദൈവത്തെ പിതാവായും പുത്രനായും സങ്കല്പിക്കുന്നതിനെ ഖുർആൻ നിശിതമായി എതിർത്തിട്ടുണ്ട്. ഖുർആനിലെ ഒരു ചെറിയ അധ്യായത്തിലെ ആശയം ഇവിടെ പകർത്തുന്നു: “പ്രഖ്യാപിക്കുക, അവൻ അല്ലാഹുവാണ്. ഏകനാണ്. അല്ലാഹു അഖിലത്തിനും ആശ്രയവും പരാശ്രയമില്ലാത്തവനുമാകുന്നു. അവൻ ജനിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അവൻ ജാതനുമല്ല. അവന് തുല്യമായി യാതൊന്നുമില്ല.” (വി.ഖു. 112-ാം അധ്യായം)

അല്ലാഹുവിന്റെ നിസ്തുലതയും ഏകത്വവും അവന്റെ സത്തയിലും ഗുണങ്ങളിലും ആസ്തിക്യത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും എല്ലാം ബാധകമാണ്. അവന് ഒരു സന്താനവുമില്ല. അവൻ ആരുടെയും സന്താനവുമല്ല. സന്താനത്തിന് പിതാവിന്റെ ഗുണങ്ങളും കഴിവുകളും ഏറെക്കുറെയുണ്ടായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചില വിഷയങ്ങ

ളിൽ പിതാവിനെക്കാൾ കഴിവുകൾ ഉണ്ടായേക്കും. ആരെയും അല്ലാഹുവിന്റെ 'പുത്രൻ' എന്ന് ഒരു അലങ്കാരരൂപത്തിൽ പോലും വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. "അവർ പറയുന്നു, പരമകാരുണികന്റെ ഒരു പുത്രനെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന്, ആകാശങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പിളരുകയും ഭൂമി പിളരുകയും പർവതങ്ങൾ തകർന്ന് വീഴുകയും ചെയ്യുമാറുള്ള ഒരു മഹാപാതകമാണ് നിങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്; പരമകാരുണികന് ഒരു സന്താനത്തെ ആരോപിക്കുക വഴി. സന്താനത്തെ സ്വീകരിക്കുക പരമകാരുണികന് ഭൂഷണമല്ല. ആകാശഭൂമികളിലുള്ള ഏവരും പരമകാരുണികന്റെ അടുക്കൽ ഒരു ദാസനായി വരാതിരിക്കില്ല." (വി.ഖു. 19:88-93)

പരിശുദ്ധ ഖുർആന്റെ അവതരണോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് 'ദൈവപുത്രാ'രോപണം നടത്തിയവർക്ക് മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കലാണ്. ഖുർആനിന്റെ അവതരണോദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി അല്ലാഹു പറയുന്നു: "അല്ലാഹു ഒരു മകനെ കൈക്കൊണ്ടു എന്നു പറയുന്നവർക്ക് മുന്നറിയിപ്പ് കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയും. അതിനെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് ഒരറിവുമില്ല. അവരുടെ പിതാക്കൾക്കുമില്ല. അവരുടെ വായയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന വാക്ക് മഹാപാതകം തന്നെ. അവൻ അസത്യമല്ലാതെ പറയുന്നില്ല." (വി.ഖു. 18:4,5)

ഒരു അലങ്കാരരൂപത്തിൽ പോലും പറയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു പ്രയോഗമാണ് 'ദൈവപുത്രൻ' എന്നത്. സൃഷ്ടികളിൽ എത്ര വലിയവരായാലും അല്ലാഹുവിന്റെ ദാസൻ എന്ന നിലയിലല്ലാതെ അതിന്നപ്പുറമുള്ള ഒരു ബന്ധം അല്ലാഹുവിനോട് ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ പറ്റുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കല്പന പ്രകാരം നിലവിൽ വരികയും നിലനിൽക്കുകയും അവന്റെ കല്പനപ്രകാരം നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ സൃഷ്ടിയെ അവന്റെ പുത്രനായി ആരോപിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. പുത്രന് പിതാവിന്റെ മേൽ സ്വാധീനവും അവകാശങ്ങളും ചിലപ്പോൾ അധികാരവുമുണ്ടായിരിക്കും. പിതാവിനെ വിശ്രമിക്കുവാൻ വിട്ട് പൂർണമായ അധികാരവും നിയന്ത്രണവും കൈയേൽക്കാനും പുത്രന് സാധിക്കും. അല്ലാഹുവിന് തുല്യനെയോ

അതിലും ഉപരിയായവനെയോ ആരോപിക്കലാണ് ദൈവപുത്രസങ്കല്പം കൊണ്ടുണ്ടായിത്തീരുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കും നിസ്തുലതയ്ക്കും ഏകത്വത്തിനും ഒട്ടും യോജിക്കാത്ത 'ദൈവപുത്രൻ' എന്ന സങ്കല്പത്തെ പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ വളരെ ശക്തിയായി തിരസ്കരിക്കുന്നു. ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് വിമർശിക്കുന്നു.

"അവർ പറയുന്നു, അല്ലാഹു ഒരു പുത്രനെ വരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന്. അവൻ എത്ര പരിശുദ്ധൻ! ആകാശങ്ങളിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളതെല്ലാം അവന്റേതാണ്. എല്ലാം അവന് കീഴ്പ്പെട്ടതാണ്. ആകാശങ്ങളെയും ഭൂമിയെയും മുൻ മാതൃകയില്ലാതെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ. അവൻ ഒരു വിധിച്ചാൽ 'ഉണ്ടാവുക' എന്നത് അതിനോട് അവൻ പറയുക മാത്രം മതി. അപ്പോൾ അതുണ്ടാകുന്നു." (വി.ഖു. 2:116,117)

പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയും

"അവനത്രെ അല്ലാഹു, അവനല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. അദൃശ്യത്തെയും ദൃശ്യത്തെയും അറിയുന്നവൻ. അവൻ പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയുമാണ്." (വി.ഖു. 59:22)

സാക്ഷാൽ ദൈവം ഉത്തമമായ അനേക നാമങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ആ നാമങ്ങൾ അവന്റെ ഗുണങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ആ നാമങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത ദൈവങ്ങളായി സങ്കല്പിക്കുന്ന ഭീമമായൊരബദ്ധം പല സമുദായങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഖുർആനിൽ ഏറ്റവുമധികം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ട രണ്ട് പരിശുദ്ധ നാമങ്ങളാണ് 'റഹ്മാനും' 'റഹീമും.' പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയും.

പരിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ 'അർറഹ്മാൻ' എന്ന ഒരധ്യായം തന്നെ

യുണ്ട്. അത് തുടങ്ങുന്നതിങ്ങനെയാണ്: "പരമകാരുണികൻ. അവൻ ഖുർആൻ പഠിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. സംസാരം പഠിപ്പിച്ചു." അവന്റെ അപാരമായ കാരുണ്യംകൊണ്ടാണ് അവൻ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതും അവർക്ക് ആശയവിനിമയം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് നല്കിയതും അവർക്ക് നേർമാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കാവൻ പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിച്ചതും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചതും അന്തിമമായി പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ അവതരിപ്പിച്ചതുമെല്ലാം. അവന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ എണ്ണിക്കണക്കാൻ സാധ്യമല്ല. കരുണയുടെ ഉറവിടമായ അവന്റെ കരുണയുടെ ഒരു ശതമാനം മാത്രമാണ് ലോകത്തുള്ള എല്ലാ കാരുണ്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം എന്നത്രെ നബി(സ) വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പരമകാരുണികൻ മനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുവാനും അവരുടെ പശ്ചാത്താപം സ്വീകരിച്ച് അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുവാനും സദാ സന്നദ്ധനായി നിൽക്കുന്നു. മുഹമ്മദ്നബി(സ)യുടെ കാലത്ത് മക്കയിലെ ബഹുദൈവാരാധകർ അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ വിശേഷണത്തെ -പരമകാരുണികൻ എന്ന നാമത്തെ- സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. കാരണം അല്ലാഹു പരമകാരുണികനാണെങ്കിൽ പിന്നെ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഇടയാളന്മാരൊന്നും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. അവർ ധരിച്ചിരുന്നത്, പാപികളായിരുന്ന അവരോട് അല്ലാഹുവിന് അതിയായ വെറുപ്പും ദേഷ്യവും ആണെന്നും ഒരിക്കലും അവരോട് അവൻ കാരുണ്യം കാണിക്കുകയില്ലെന്നുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അല്ലാഹു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് നോക്കുക: "പറയുക: തങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളോട് അതിക്രമം പ്രവർത്തിച്ച എന്റെ അടിമകളേ, അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെടരുതേ. നിശ്ചയമായും അല്ലാഹു എല്ലാ പാപങ്ങളും പൊറുത്തു കൊടുക്കുന്നവനും കരുണാനിധിയുമാണ്. നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കലേക്ക് പശ്ചാത്തപിച്ച് മടങ്ങുകയും അവനായി അർപ്പണം നടത്തുകയും ചെയ്യുവിൻ. നിങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷ വരുന്നതിന് മുമ്പ്. പിന്നെ നിങ്ങൾ സഹായിക്കപ്പെടുകയില്ല." (വി.ഖു. 39:53,54)

'ആരാണ് അല്ലാഹുവല്ലാതെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുവാൻ' എന്ന അല്ലാഹുവിന്റെ ചോദ്യം ഏത് പാപിയായ മനുഷ്യനും ആശയും

ആശ്വാസവും നല്കുന്നു. പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവരെ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. പാപം പൊറുക്കുന്നത് അവന് ഇഷ്ടമാണ്. പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹു കുറ്റബോധവും പശ്ചാത്താപവുമുള്ള ഏത് ദാസന്റെയും ഏത് പാപവും പൊറുത്തുകൊടുക്കും. അതിന് മറ്റാരുടെയും ശുപാർശ വേണ്ട, മാധ്യസ്ഥം വേണ്ട. ഒരാളുടെ പാപഫലം മറ്റൊരാളനുഭവിക്കേണ്ടിവരിക എന്ന അനീതി ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ഒരിക്കലുമുണ്ടാവില്ല. ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിലല്ലാതെ മറ്റൊരാളുടെയും മുമ്പിൽ ഏറ്റുപറയേണ്ടതുമില്ല; പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യവുമില്ല. പിതാവിന്റെ പാപം പുത്രനെയോ പുത്രന്റെ പാപം പിതാവിനെയോ ബാധിക്കില്ല. മനുഷ്യപിതാവിന്റെ പാപഫലം മനുഷ്യകുലം മുഴുവൻ ചുമക്കേണ്ടതാണെന്ന തത്വത്തെ ഇസ്‌ലാം ശക്തിയുക്തം തള്ളിക്കളയുന്നു. മനുഷ്യരുടെ പാപപരിഹാരാർഥം ദൈവം മനുഷ്യനായവതരിച്ച് സ്വയം ബലിയാടാവേണ്ടുന്ന ഒരാവശ്യവുമില്ല. പാപിയുടെ മനസ്സ് ശുദ്ധമായിത്തീരുകയും അവന് തന്റെ പാപത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആത്മാർഥമായ ഖേദമുണ്ടാവുകയും താൻ അതാവർത്തിക്കില്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ തന്നെ, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ലോലമായ ചലനങ്ങൾ പോലുമറിയാൻ കഴിയുന്നവനും കാരുണികനുമായ ദൈവം പാപം പൊറുത്തുകൊടുക്കും.

പാപി തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷാധിക്യം എന്തുമാത്രമാണെന്ന് അനുയായികൾക്ക് ഒരിക്കൽ നബി(സ) വിശദീകരിച്ച് കൊടുത്തതിങ്ങനെയാണ്: മരുഭൂമിയിൽ ഒരു മരത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു പഥികൻ നിദ്രയിലാണ്ടുപോകുന്നു. ഉണർന്നപ്പോൾ തന്റെ ഒട്ടകത്തെ കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ പുറത്താണ് അയാളുടെ ആഹാരപാനീയങ്ങളും മറ്റു സാധനങ്ങളും. അറ്റം കാണാത്ത മരുഭൂമിയിൽ ദാഹജലം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ട് താൻ ഒറ്റപ്പെട്ടതിൽ പരിഭ്രാന്തനായി അയാൾ വിവശനായി കഴിയുമ്പോൾ അയാളുടെ മുമ്പിലിതാ ആ ഒട്ടകം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഭക്ഷണവും വെള്ളവുമെല്ലാം അതിന്റെ പുറത്തുണ്ട്. സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്ന് അയാൾ ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചത് നേരെ തലതിരിഞ്ഞായിരുന്നു. ''ദൈവമേ, നീ എന്റെ ദാസൻ. ഞാൻ നിന്റെ യജമാനൻ." നഷ്ടപ്പെട്ട തന്റെ ഒട്ടകത്തെ തിരിച്ചുകിട്ടിയപ്പോൾ അയാൾക്കുണ്ടായ സന്തോഷമെത്രയോ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടിയാണ് പാപിയായ ദാസൻ പശ്ചാത്തപിക്കുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷം.

വിശുദ്ധ ഖുർആനും അതിന്റെ ആധികാരിക വ്യാഖ്യാതാവായ നബിയും അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്തെയും പാപികൾക്ക് അവൻ ചെയ്യുന്ന മാപ്പിനെയും ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പരമകാരുണികൻ, കരുണാനിധി, പൊറുക്കുന്നവൻ, മാപ്പ് ചെയ്യുന്നവൻ, വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുന്നവൻ, സൗമ്യൻ, വിശാലൻ, ഉദാരൻ എന്നിങ്ങനെ പരശതം സ്ഥലങ്ങളിൽ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അല്ലാഹുവിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഏത് നല്ല കാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും മുസ്‌ലിംകൾ 'ബിസ്മി' ചൊല്ലിക്കൊണ്ട് തുടങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അവർക്ക് നബി(സ)യുടെ നിർദേശമുണ്ട്. പരമകാരുണികനും കരുണാനിധിയുമായ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തിൽ എന്നതാണ് ബിസ്മി. അല്ലാഹുവിന്റെ അനുപമവും അളവറ്റതുമായ കരുണ മാത്രമാണ് മനുഷ്യന് ആശ്രയം. ആ സ്നേഹവായ്പും കാരുണ്യവും പിതാവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും സ്നേഹത്തെക്കാളും അനേകം കോടി മടങ്ങാണ്.

കർമ ഫലം

എന്നാൽ നന്മയെയും തിന്മയെയും സത്യത്തെയും അസത്യത്തെയും നീതിയെയും അനീതിയെയും ധർമത്തെയും അധർമത്തെയും അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം തുല്യമാക്കിത്തീർക്കുമെന്ന് ധരിക്കരുത്. നന്മക്ക് നല്ല പ്രതിഫലവും തിന്മയ്ക്ക് അതിനനുസരിച്ച് ശിക്ഷയും ഉണ്ടായിരിക്കുകയെന്നത് ധാർമിക സദാചാരമൂല്യങ്ങൾ അർഥവത്താകണമെങ്കിൽ അത്യാവശ്യമാണ്. "ആകാശങ്ങളിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും അല്ലാഹുവിന്റേതാണ്. തിന്മ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവർ പ്രവർത്തിച്ചതനുസരിച്ച് പ്രതിഫലം നല്കുന്നതിനും, നന്മ ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഏറ്റവും നല്ലതുകൊണ്ട് അവൻ പ്രതിഫലം നല്കുന്നതിനും വേണ്ടി." (വി.ഖു. 53:31)

ശിക്ഷയും രക്ഷയും നല്കുന്ന തീരുമാനം കാരുണ്യവാനായ അല്ലാഹു അവന്റെ മഹാ കാരുണ്യം മൂലം മനുഷ്യരെയെല്ലാം മരണാനന്തരം അവസാനനാളിൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കും. മനുഷ്യന് അവൻ അനശ്വരമായ ഒരാത്മാവാണ് പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എല്ലാം നശിച്ചശേഷം അവസാനനാളിൽ അവന്റെ കല്പനയുണ്ടാകുമ്പോൾ, ആദ്യ മനുഷ്യൻ തൊട്ട് അവസാന മനുഷ്യൻ വരെ, ഒരാളും വിട്ടുപോകാതെ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ജഢത്തോടു കൂടി

ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കപ്പെടും. അല്ലാഹുവിന്റെ കഴിവിനെയാണ് ദൈവവിശ്വാസികൾ തന്നെ വലിയൊരു വിഭാഗം നിഷേധിക്കുന്നത്.

പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ വളരെ ശക്തിയായി മനുഷ്യരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നത് അല്ലാഹു തീർച്ചയായും മനുഷ്യരെ മരണാനന്തരം ജഡത്തോടുകൂടി ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കുകയും അവരെയെല്ലാം പരലോകത്ത് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി അവരുടെ കർമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രതിഫലം നല്കുകയും ചെയ്യും എന്ന കാര്യമാണ്.

“അല്ലാഹു അല്ലാതെ വേറെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. തീർച്ചയായും നിങ്ങളെ അവസാനനാളിൽ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടും. അതിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ആരാണ് അല്ലാഹുവെക്കാൾ വർത്തമാനത്തിൽ കൂടുതൽ സത്യം പുലർത്തുന്നവൻ?” (വി.ഖു. 4:87). ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരെയും ജിന്നുകളെയും പരലോകത്ത് ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി നന്മയ്ക്ക് നന്മകൊണ്ടും തിന്മയ്ക്ക് അതിനനുസരിച്ചും പ്രതിഫലം നല്കും. നന്മയുടെ പ്രതിഫലം അനേകമിരട്ടിയും മനുഷ്യൻ ഭാവനയിൽ ദർശിക്കുന്നതിനെക്കാളെല്ലാം മഹത്തുമായിരിക്കും.

ഇനി നമുക്ക് ചിന്തിക്കുക

ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനും ഏകനാണ്. അവന്റെ മാത്രം നിയന്ത്രണത്തിലാണ് കാര്യങ്ങളെല്ലാം. അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ദത്തശ്രദ്ധനാണ്. അവൻ ഉറക്കവും മയക്കവുമില്ലാതെ നിതാന്തജാഗ്രത പുലർത്തുന്നു. ഏത് കൂരിരുളിലും ലോകത്തിന്റെ ഏത് കോണിലും നടക്കുന്ന നിസ്സാരമായ ചലനങ്ങൾ പോലും കാണുകയും കേൾക്കുകയും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. കാര്യങ്ങൾ തെര്യപ്പെടുത്താൻ അവനൊരു ശുപാർശകനോ ഉപദേഷ്ടാവോ വേണ്ട. ശുപാർശകൾ കൊണ്ട് സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നവനുമല്ല അവൻ. തന്നെയുമല്ല അവൻ സൃഷ്ടികളോട് അതിരറ്റ ദയയും കാരുണ്യമുള്ളവൻ.

ലോകത്തിലാർക്കും അവന്റെ കാരുണ്യത്തിന്റെയും കൃപയുടെയും നേരിയ ഒരംശം പോലുമില്ല.

അങ്ങനെയുള്ള ജഗന്നിയന്താവിനോട് നേരിട്ട് പ്രാർഥിക്കാതെ, ഇടയ്ക്ക് ശുപാർശകരെയാക്കുന്നത് അവനെ അവിശ്വസിക്കലല്ലേ? അവന്റെ സ്നേഹത്തെയും കാരുണ്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച അവമതിപ്പല്ലേ? അവനെ ക്രൂരനും കഠിനനും ഭീകരനുമായി കണക്കാക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ? സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് പരിചിതരായ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയോ അധികാരികളെപ്പോലെയോ അവനെ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടല്ലേ? “അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട പോലെ അവർ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല” (വി.ഖു. 39:67) എന്ന് ഖുർആൻ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് എത്ര സത്യം!

താഴെ പറയുന്ന വചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക: “എന്റെ ദാസന്മാർ എന്നെ സംബന്ധിച്ച് നിന്നോട് ചോദിക്കുന്ന പക്ഷം, ഞാൻ സമീപസ്ഥനാണ്. പ്രാർഥിക്കുന്നവന്റെ പ്രാർഥന അവനെന്നോട് പ്രാർഥിക്കുന്ന പക്ഷം ഞാൻ സ്വീകരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അവരെന്നോട് ചോദിക്കട്ടെ. അവരെന്നിൽ വിശ്വസിക്കട്ടെ. അവർ വിവേകികളായേക്കാം.” (വി.ഖു. 2:186)

“സത്യമായും മനുഷ്യനെ നാം സൃഷ്ടിച്ചു. അവന്റെ മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് നാമറിയുന്നു. നാം ജീവനാഡിയെക്കാൾ അവനോടടുത്തവനാകുന്നു.” (വി.ഖു. 50:16)

“അവർക്ക് ഉപദ്രവമോ ഉപകാരമോ ചെയ്യാത്തവയെ അല്ലാഹുവിന് പുറമെ അവർ ആരാധിക്കുകയും ഇവർ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ ഞങ്ങളുടെ ശുപാർശകരാണെന്ന് പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ചോദിക്കൂ, ആകാശഭൂമികളിൽ ദൈവത്തിന് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത വിവരങ്ങൾ അവന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണോ?” (വി.ഖു. 10:18)

സാക്ഷാൽ ദൈവത്തിലേക്ക് മധ്യസ്ഥന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് പുറമെ മറ്റു ദൈവങ്ങളോട് പ്രാർഥിക്കുകയും പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് മേൽ പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ വലിയ അപരാധമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗുണങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരിൽ ആരോപിക്കുന്നതും അല്ലാഹുവിനെയല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെ പ്രാർഥിക്കുന്നതുമെല്ലാം ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്, ദൈവത്തിൽ പങ്കുചേർക്കലാണ്. ‘ശിർക്ക്’ എന്നാണ് അതിന് സാങ്കേതികപ്രയോഗം. സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനും മറ്റും മറ്റും ഏകദൈവമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടോ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടോ മാത്രമായില്ല. അതിനനുയോജ്യമായി പ്രാർഥനകളും ആരാധനകളും വഴിപാടുകളുമെല്ലാം ഏകദൈവത്തിന് തന്നെ അർപ്പിക്കണം. അക്കാര്യത്തിലാണ് ഏത് കാലഘട്ടത്തിലുമുള്ള മനു

ഷ്യർക്ക് അബദ്ധം പിണഞ്ഞിരുന്നത്. സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനും സംഹാരകനുമെല്ലാം അല്ലാഹു മാത്രമാണെന്ന് മുഹമ്മദ് നബി(സ) യുടെ കാലത്തെ മക്കാ നിവാസികളും സമ്മതിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ആരാധനകളും വഴിപാടുകളും അല്ലാഹു അല്ലാത്തവർക്കും അവർ അർപ്പിച്ചുപോന്നു. ആ 'ശിർക്കി'നെയാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

'ശിർക്കി'ൽ നിന്ന് വിമുക്തനാവാതെ ഒരു വ്യക്തി എത്ര നല്ല കർമങ്ങൾ ചെയ്തതുകൊണ്ടും സാമൂഹ്യസേവനം ചെയ്തതു കൊണ്ടും ഫലമില്ല. മനുഷ്യർ ഏറ്റവുമധികം കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് തന്റെ സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ അല്ലാഹുവിനോടാണ്. അവനെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസവും അവനോടുള്ള കൂറും നിഷ്കളങ്കമാവുകയും അവകാശാ ധികാരങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് നല്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുക മനുഷ്യന്റെ പ്രാഥമിക കടമയാണ്. അത് ചെയ്യാതെ 'ശിർക്കു'മായി ജീവിച്ചാൽ അവൻ എന്ത് സൽക്കർമങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചാലും ദൈവത്തിങ്കൽ അസ്വീകാര്യ മാണ്. ഈ ദൈവവചനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

"അല്ലാഹു എല്ലാ വസ്തുവിന്റെയും സ്രഷ്ടാവാണ്. അവൻ എല്ലാ വസ്തുവിന്റെയും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവനുമാണ്. ആകാ ശങ്ങളുടെയും ഭൂമിയുടെയും താക്കോലുകൾ അവന്റേതാണ്. അല്ലാ ഹുവിന്റെ വചനങ്ങളിൽ അവിശ്വസിച്ചവർ തന്നെയാണ് നഷ്ടക്കാർ. ചോദിക്കുക; ഹേ അവിവേകികളേ, അല്ലാഹുവല്ലാത്തവരെ ആരാ ധിക്കണമെന്നാണോ നിങ്ങളെന്നോട് പറയുന്നത്? താൻ പങ്കു ചേർക്കുന്ന പക്ഷം തന്റെ സൽക്കർമങ്ങൾ നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുന്നതും താൻ നഷ്ടക്കാരിൽ പെട്ടവനായിത്തീരുമെന്നതുമാണെന്ന് നിനക്കും നിന്റെ മുമ്പുള്ളവർക്കും ബോധനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നല്ല, അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിച്ച് നീ നന്ദിയുള്ളവരിൽ പെട്ടുകൊള്ളുക, അല്ലാഹുവെ കണക്കാക്കേണ്ട വിധം അവർ കണക്കാക്കിയിട്ടില്ല. ഭൂമി മുഴുവൻ അവ സാനനാളിൽ അവന് ഒരു പിടി മാത്രം. ആകാശങ്ങൾ അവന്റെ വലതു കൈയിൽ ഒരു ചുരുൾ മാത്രം. അവൻ അതി പരിശുദ്ധൻ. അവർ പങ്കു ചേർക്കുന്നതിൽ നിന്നെല്ലാം അവൻ ഉയർന്നവനാണ്." (വി.ഖു. 39:62-67)

"അല്ലാഹു അവനിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നത് പൊറുക്കുകയില്ല, തീർച്ച. അതല്ലാത്തത് അവനുദ്ദേശിക്കുന്നവർക്ക് പൊറുത്തുകൊ ടുക്കും. ആരെങ്കിലും അല്ലാഹുവിൽ പങ്കുചേർക്കുന്നതായാൽ അവൻ വമ്പിച്ച പാപം സമ്പാദിച്ചു." (വി.ഖു. 4:48) അല്ലാഹുവിന്റെ ഉത്തമമായ നാമങ്ങളെയും ഗുണങ്ങളെയും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന ഏതാനും ഖുർആൻ വചനങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ:

"അവനത്രെ അല്ലാഹു. അവനല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. അദൃ ശ്യത്തെയും ദൃശ്യത്തെയും അറിയുന്നവൻ. അവൻ പരമകാരുണി കനും കരുണാനിധിയുമത്രെ. അവനത്രെ അല്ലാഹു. അവനല്ലാതെ ഒരു ദൈവവുമില്ല. രാജാവ്, അതിപവിത്രൻ, സമാധാനദാതാവ്, അഭയം നല്കുന്നവൻ, മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവൻ, അജയ്യൻ,